

Лепрекони

КУПИТИ

Гадаєте, лепрекони — лише міфічні ірландські персонажі? А от і ні! Це жваві українські підлітки, які взувають до гімназії зелені черевики і називають себе спільнотою лепреконів. «Лепреконка» Наталя отримує листа від друга дитинства Антіна, і з нього довідується, що геть нічого не знає про людину, яка ще кілька років тому видавалася зрозумілою і найближчою.

Друзі-лепрекони потерпають від діставучих вчителів, які ні сі-ло ні впало можуть заборонити учням весну, від надмірної чи, навпаки, недостатньої батьківської уваги, від застарілих соціальних стереотипів. А ще — шукають себе, закохуються, хвилюються одне за одного й завжди готові прийти на допомогу і дати відсіч проблемам. Адже дружба — їхній найбільший скарб.

Шкереберть

1.

— Танцюй-стрибай, моя рибко! Тобі лист! Хоча ні, краще не стрибай, бо ще стелю проб'єш! — це мій тато волає від вхідних дверей на всю квартиру.

Лист — мені? Мені? Справжній паперовий лист? Круто! Ви колись отримували паперового листа? Не рекламу якусь від найближчого супермаркету чи знижку від нової перукарні, а саме листа? Я — вперше!

— Тату, віддай! Ну! Від кого це? — ми з ним вже одного зросту (так, це я доволі висока, а не тато низенький), але він сильніший. Видовжений конвертик миготить перед моїм носом і знову зникає за татовою спиною.

— Танцюй, танцюй! — вимагає він, натомість я починаю його лоскотати.

Дорослі так само бояться лоскоту, як і діти, принаймні мій тато точно. Його смикає на всі боки, Пухля стрибає довкола нас і гавкає. Зрештою, тато наступає Пухлі на лапу, той скавучить, а лист потрапляє мені до рук. Песика, звісно, шкода, та я поквапом шукаю ім'я відправника.

— Це ж від Тоторо-о-о-0!!! — я, мабуть, перейшла на ультразвук, бо тато затуляє вуха, а Пухля починає мені підвивати. Я шматую конверта, дивом не розриваючи самого листа. Це потім я згадаю про ножиці, про естетику і все таке, та, коли вам вперше до рук потрапить персональний лист, ви навряд чи зможете його спокійно й зважено відкрити.

Тоторо пише з Німеччини, саме пише, кругленькими літерами, а не друкує на компі. Ще й лис-тівочка вклadena прикольна — двійко дітей на гойдалці в небі. Цей натяк мені зрозумілий. Уф-ф, скільки ж ми не бачились, не чулись і не спису-вались? Років п'ять — так точно! Я цьомкаю тата в маківку (він присів і просить вибачення в нашого Пухлі) і біжу до своєї кімнати. Стрибок від дверей (волохаті капці розлітаються в різні боки), і я на кріслі-мішку, збирала на нього цілий рік з кишенькових і святкових грошей. Та зараз не про улюблене крісло, а про лист.

«Привіт, Мо'!»

Знаю, що ти за мною шалено скучила, плачеш ночами в подушку і все таке. Не сумуй, витри сльози й шмарклі, повторюю, ВИТРИ, бо листа

замажеш, я ж тебе знаю! Я з тобою, моє чудове опудало. Звісно, легше знайти тебе в мережі (до речі, ми спілкуємось останній рік, а ти й не знала, що то я! Ги-ги! Хай це тебе мучить, лазь по акаунтах друзів і думай, хто ж із них насправді Я?). Та мені закортіло написати тобі живого листа. Капець, яке недолуге речення. Хіба бувають мертві листи?»

Стривай, як це «останній рік»? Вже рік? Ми спілкуємося вже рік?! А я й не знала, що хтось із моїх друзів — Тоторо? Та я легко це виправлю. Перегляну, кого додала рік тому, і...

«А може, я слідкую за тобою й не рік, а два. Або кілька місяців. Коротше, Мо! Маю тебе потішити, що ти така само прикольна скажена кізонька!»

Ні, ні-ні-ні! Це просто неможливо, я б відчула, що спілкуюся з Тоторо, ми ж он скільки одне одного знаємо, знали... колись. Хоча, що б я відчула? У носі свербить і щось пекуче підступає до очей. Стоп, «витри сльози й шмарклі», он ти про що! А от і не дочекаєшся ти моїх сліз! Я задираю голову, щоб повернути ті підступні солоні краплі назад. За вікном гойдається жовтогарячий клен, зараз він видається трохи замиленим, наче з картин Клода Моне. «Клод Моне й Едуард Мане — це різні художники одного періоду й стилю. Як він зветься, Будяченку?» — «Монеїзм?» — «Прийміть мої щирі вітання з двійкою. Імпресіонізм». Мимоволі згадується урок світової культури. Але цей осінній лист в моїх руках — привіт з дитинства.

Тоторо — це не справжнє ім'я, так прозвав Антіна Шкарубельського мій татко. Бачили мультик «Мій сусід Тоторо» Хао Міядзакі? Якщо ще ні, то подивіться неодмінно, у нього всі мультики класні: «Віднесені привидами», «Мандрівний замок Хаула», «Позичайка Арієтті», але «Тоторо» — це мій улюблений, хоч Міядзакі зняв його, ще коли мій тато був маленьким! От як побачите, хто такий Тоторо, одразу зрозумієте, який мій Антін. Вони просто близнюки: і усмішка, і веселощі, і сонько він такий точно, і на окарині грає! Ну й повненький він нівроку, що вже там.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ